

Lep, svetel večer je bil. Tinček je kupil kruh in moško — kot po navadi — koračil domov. Hleb je nesel v desni roki pod pazduho. Prišel je do ogla in — glej, od druge strani mu je šel nasproti Tiger. Prijazno ga je poklical Tinček in prijazno je Tiger odgovoril s tem, da je zamahljal z repom.

»Poglej, Tigerček — dal bi ti kruha, pa ga ne smem, ker je cel hleb — odlomiti pa ne smem —«

Tako ga je Tinček ogovoril, ko sta bila skupaj, in zaeno pokazal s prstom na hleb.

Tedaj je pa Tiger švignil s prednjima nogama po dečku, zagrabil z ostrimi zobmi hleb in jo pobrisal z njim nekam za hleb.

Nekaj časa je stal Tinček kakor okamenel — ker ves dogodek se je izvršil, kakor bi odrezal. Spomnil se je, da je napačno napravil, ko je pokazal s prstom na hleb. Tiger je mislil, da mu veli zagrabit hleb, kakor je to vedno storil, kadar je položil kosček kruha na ramo. — Ko se je po prvem osupnjenju zavedel, je jel klicati s prav prijaznim glasom:

»Tigerček! ... Tigerček! ... Na ... na!«

Ali Tiger ga je vedno čul in slušal, le takrat ne. Čepel je v skednju za hlevom in pridno otepal hleb.

O Tinčkovi nezgodi so še tisti večer zvedeli pri Mehačevih, ko je prišla njegova mama po drug hleb. Bilo pa je v trgovini več ljudi, med njimi tudi Jozljev Janez, ki je drugo jutro navsezgoda zaklical Tinčku:

»Jaz pa vem, da ti je Tiger povedel cel hleb, ho, cel hleb! ...«

»Pa me ima rajši kot tebe —«

»Jaz pa vem, da ti je Tiger pojedel cel hleb, ho, cel hleb! ...«

Tinček ni mogel več do besede, stekel je v izbo in se bridko zjokal ...

Pesem.

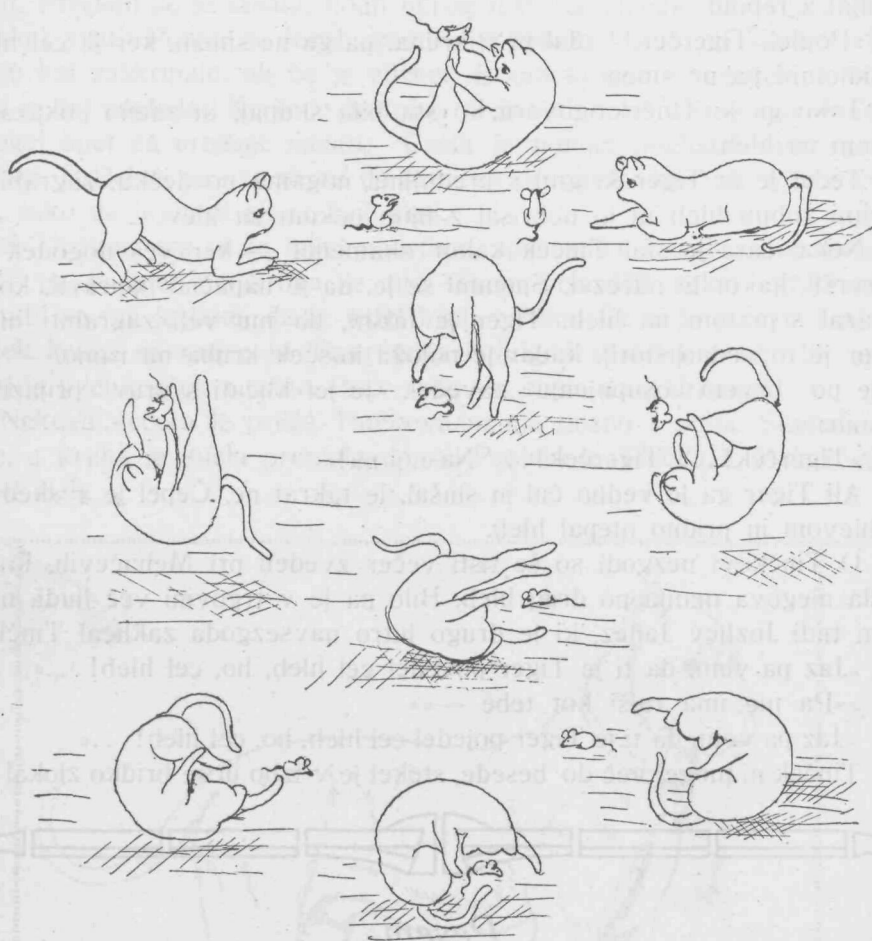
*Vprašal tebe sem, potoček,
davno že v mladostnih dneh —
kam tako hitiš čez polje,
kaj iskri se ti v očeh? ...*

*„Aj, v daljave daleč plavam,
tam je zemlja večen svat,
tam doma je sreča bajna,
svet učen je in bogat.“*

*Tudi jaz ostavil dom sem,
sreče šel iskat med svet,
pa se le otožen vračam —
v srcu mrzel, v lica bled ...*

Tone Rakovčan.

Miška moja, pojdi sem!
S tabo se igrati čem:
lepo te bom gladila,
plesati navadila!